

Beden Eğitimi ve Spor Dersinde Öğretim Yöntem ve Tekniklerinde Karşılaşılan Sorunlar

Mehmet Karasu¹

Özet

Dünyanın birçok yerinde olduğu gibi ülkemizde de eğitim öğretim faaliyetleri kapsamında beden eğitimi ve spor derslerinde başarıyı iyileştirmek ve geliştirmek için çeşitli öğretim yöntem ve teknikleri kullanılmaktadır. Şüphesiz bu öğretim ve yöntem tekniklerinin temel amacı başarıyı bir standarda ulaştırmak ve devamlılığını sağlamaktır. Yapılan bu çalışmada, yöntemlerin uygulama safhasında tercih edilme sebepleri, yöntemin beklenen başarıyı sağlayıp sağlamadığı, öğrenci grubuna göre mi? Yoksa öğretim tekniğine göre mi? Yol alınmalı, uygulamada karşılaşılan sorunlar ve bu sorunları giderebilecek çözüm önerileri gibi konular ele alınmıştır. Ayrıca bu araştırmayla eğitim programları ve uygulamalarda kullanılan stratejik yönelimler alan bilgisi taranarak nitel bir araştırma deseni de ele alınmıştır.

Giriş

Eğitim, bireyin yaşam deneyimleri yoluyla davranışlarında arzu edilen yönde değişim sağlanması olarak tanımlanabilir. Öğretim ise öğrencilerin öğrenme süreçlerini sistematik bir şekilde düzenleme, planlama ve yönlendirme faaliyetidir. Bu bağlamda, okuldaki formal eğitim, öncesinde hazırlanmış ve planlama dahilinde öğretim yöntemleri aracılığıyla, öğrencilerin belirlenen hedef davranışları kazanmasını sağlayan bir süreç olarak değerlendirilebilir (Karamustafaoğlu ve ark., 2014).

Beden eğitimi ve spor dersleri, çocuğun tüm yönleriyle gelişimini destekleyen bir etkinlik alanıdır. Fiziksel hareketler yoluyla bu dersler, gelişmekte olan bireyin psikomotor, duyuşsal, bilişsel ve sosyal becerilerini geliştirmeye katkıda bulunur, sporu yaşam deneyimi haline getirmesine

1 Arş. Gör., Atatürk Üniversitesi, Spor Bilimleri Fakültesi, mehmet.karasu@atauni.edu.tr
<https://orcid.org/0009-0003-6862-6632>

yardımcı olur, serbest zamanlarını verimli kullanmasını sağlar ve mutlu bir birey olarak yaşamını sürdürmesine olanak tanır (MEB, BESÖP, 2018).

Spor, öğrencilerin fiziksel ve zihinsel gelişimini olumlu yönde etkiler. Öğrencilerin performans gelişiminde doğru vücut duruşu ve duruş becerilerinin kazanılması önemlidir. Fiziksel aktivite, yalnızca sağlık üzerinde olumlu etki yapmakla kalmaz, aynı zamanda bireyin özgüvenini artırır ve stres ile kaygı düzeylerini azaltır. Ayrıca, düzenli fiziksel aktivite, öğrencilerin bilişsel kapasitesini ve öğrenme verimliliğini artırır (Uzun Dönmez ve İmamoğlu, 2020).

Günümüz itibarıyla bilginin ve teknolojinin hızlı değişimi, eğitim alanında da yenilenme gerekliliğini doğurmuştur. Eğitimde reform ihtiyacını artıran bir diğer faktör ise geleneksel öğretim yöntemlerinin çağın gerisinde kalması ve öğrencilerin okulda öğrendikleri bilgileri günlük yaşamına etkin bir şekilde aktaramamasındandır (Yıldız ve Kangalgil, 2021).

Eğitim ve teknolojideki hızlı değişimlere uyum sağlamak amacıyla, gelecek nesillerin bilgiyi üretebilen, hayatlarında işlevsel olarak kullanabilen, problem çözme ve eleştirel düşünme becerilerine sahip, girişimci, kararlı ve etkili iletişim kurabilen bireyler olarak yetiştirilmeleri hedeflenmektedir. Bu doğrultuda, söz konusu niteliklerin kazandırılmasına odaklanan öğretim programları geliştirilmiştir (MEB, BESÖP, 2018).

Bu bağlamda, öğretmenlerin de öğretim programlarıyla uyumlu olarak derslerinde bilgiyi doğrudan aktarmak yerine, öğrencilerin bilgiye ulaşmalarını sağlayacak yöntem ve yaklaşımları kullanmaları önem kazanmıştır (Demirkan ve Saraçoğlu, 2016). Bir öğretmenin öğrenme ortamındaki rolü, öğrencilere öğrendiklerini deneyimleme fırsatı sunan alanlar oluşturmak ve öğrencilerin bağımsız karar verici, çözüm üreten, yaratıcı ve sorgulayıcı olmalarını destekleyen öğretim yöntemlerini uygulamaktır. (Böke, 2021).

Öğretmenin öğretim sürecinde kullandığı yöntemler, öğrencilerin bilgi, beceri ve tutumları kazanmasında belirleyici bir rol oynar. Bu nedenle, eğitim ve öğretimin uygulayıcısı konumundaki öğretmenlerin çağın gerektirdiği özelliklere sahip, yeniliğe açık ve güncel bilgi, beceri ile tutumları edinmiş olmaları gerekir (Alaeddinoğlu,2020; Demirkan ve Saraçoğlu, 2016).

Eğitimin kalitesini doğrudan etkileyen bir unsur olarak, öğretmenlerin mesleki yeterlilikleri büyük önem taşımaktadır (Tutkun ve ark., 2004). Spor faaliyetleri ise paydaş amaçlar belirleme, diğer sporcuların başarılarını takdir etme, hoşgörü olma, sorumluluk alma, işbirlikçi davranış sergileme ve bir sosyal gruba aidiyet duygusu geliştirme gibi sosyal becerilerin kazanılmasına katkıda bulunmaktadır (Orak ve ark., 2021).

Beden eğitimi ve spor derslerinde hedeflenen sonuçlara ulaşmak, istendik davranış değişikliklerinin meydana gelmesi ancak kendini sürekli geliştiren, yenilikçi ve nitelikli öğretmenlerle mümkündür (Ünlü ve Aydos, 2010). İyi bir beden eğitimi öğretmeni, yalnızca spor becerilerine ve alan bilgisine sahip olmakla kalmayıp, bu bilgi ve becerileri öğrencilerine aktararak onların davranışlarında olumlu değişim yaratabilen kişidir (Tamer ve Pulur, 2001). Özellikle erken yaşta çocukların spor faaliyetlerine katılımı, yaşam boyu sürecek spor alışkanlıklarının kazanılmasında ve fiziksel aktivitelere aktif katılımda kritik bir rol oynamaktadır (Uzun, 2022).

Demirhan ve ark. (2001) beden eğitimi öğretmenin niteliklerini:

Mesleki alan bilgisine ve becerilerine sahip olmalı,

Kendini kontrol edebilmeli,

Sabırlı olmalı,

Görgü kurallarına ve iyi alışkanlıklara sahip olmalı,

Cesaretli olmalı,

Ders esnasında sportmenlik gösterebilmeli ve adil olmalı,

İyi bir fiziksel görüntüye sahip olabilmeli ve kişilerde spor yapma isteği uyandırabilmeli,

Öğrencilerle ilgilenmeli, öğrencilerin ilgi ve isteklerine yer vermeli ve onları anlamalı,

Öğrencilerde yaratıcı ve eleştirel düşüncüyü geliştirici öğretim yöntemlerini kullanarak öğrencilere göre ders işlemelidir şeklinde sıralamıştır.

Karamustafaoğlu ve arkadaşları (2014) ise öğretmenin derslerde kullandığı öğretim yöntemlerinin, konuların içeriğine, öğrencilerin seviyesine, ön öğrenmelerine ve ilgilerine uygun olması gerektiğini vurgulamaktadır. Ayrıca öğretim yöntemleri, eğitim-öğretim ortamı planlanırken belirlenen hedef davranışların öğrencilere aktarılmasında kritik bir rol oynamaktadır. Her durum için tek ve evrensel bir öğretim yöntemi bulunmadığından, yöntemlerin seçimi öğrencilerin özelliklerine ve öğrenme hedeflerine göre değişiklik göstermelidir.

Yıldız ve Kangalgil (2014), öğretmenlerin öğretim yöntemi seçiminde çeşitli faktörlerin etkili olduğunu belirtmektedir. Bu faktörler arasında öğretim amaçları, konunun içeriği, kullanılan araç-gereçler, öğrenme ortamı, öğrencilerin fiziksel, bilişsel ve duyuşsal durumları ile öğretmenin yöntem bilgisi yer almaktadır. Bu bağlamda, beden eğitimi öğretmenin öğrencilere kazandıracığı bilgi ve becerileri hangi yöntemle aktaracağını doğru bir şekilde belirlemesi zorunludur.

Benzer şekilde, Şirinkan ve Erciş (2009) dersin amaçlarına ulaşmada uygun öğretim yöntemini seçebilmek için sınıftaki öğrenci sayısı, mevcut araç-gereç durumu, uygulanacak aktivitenin özellikleri, ulaşılmak istenen özel alt amaç ve hedefler ile öğrencilerin yaş ve yetenek seviyelerinin dikkate alınması gerektiğini vurgulamışlardır.

Eğitimde Öğretim Yöntem ve Teknikleri

Sunuş Yoluyla Öğretim

David Ausubel'in geliştirdiği öğrenme kuramının temel yaklaşımı, öğrencinin mevcut bilgi birikiminin öğrenme sürecini doğrudan etkilediği ve öğretim planlarının buna göre oluşturulması gerektiği üzerine kuruludur. Ausubel'e göre öğrenme, anlamlı olmalıdır. Sözel öğrenme, etkili bir şekilde gerçekleştirildiğinde anlamlı olurken, buluş yoluyla öğrenme her zaman anlamlı sonuçlar vermeyebilir.

Sunuş yoluyla öğretimde yalnızca anlatım yöntemine dayanmak yeterli değildir. Anlatım yönteminin yanı sıra derslerde soru-cevap ve tartışma teknikleri ile resim ve şemalar üzerinde çalışmalar yapılması büyük önem taşır. Bu yaklaşımda öğretmenin amacı, öğrencilerin yeni bilgileri önceki öğrenmeleriyle ilişkilendirerek anlamalarını sağlamaktır. Sunuş yoluyla öğretimde, öğretmen önce en genel kavramı öğrencilere sunmalı ve ardından bu kavramın altında yer alan özel kavramları ve örnekleri açıklamalıdır.

Buluş Yoluyla Öğretim

Jerome Bruner tarafından geliştirilen bu öğrenme yaklaşımı, belirli bir problem veya konu alanıyla ilgili verilerin toplanması ve analiz edilerek bütüncül bir anlayışa ulaşmayı amaçlayan, öğrenci etkinliğine dayalı ve güdüleyici bir öğretim stratejisidir. Bruner'e göre, öğrencilerin gelişim özelliklerine uygun öğrenme sağlamak için yeni bilgilerin cylemselden sembolîğe doğru düzenlenmesi gerekir. Ancak öğrencinin sembolik sistemi yeterince gelişmişse, ilk iki aşamanın atlanması mümkündür.

Buluş yoluyla öğretimde temel yapının öğretilmesinin en etkili yolu, öğrencilerin bu yapıyı kendi kendilerine keşfetmelerine fırsat vermektir. Öğrencilerin temel yapıları keşfetmeleri için öğrenme sürecine aktif katılım göstermeleri gerekmektedir. Bruner'e göre, öğrenciyi öğrenme sürecinde harekete geçiren en önemli güdüler merak, başarılı olma isteği ve birlikte çalışmadır.

Araştırma-İnceleme Yoluyla Öğretim

John Dewey tarafından geliştirilen bu yaklaşımda, öğrenci problemi

tanımlar ve çözüm için çeşitli hipotezler (geçici çözüm yolları) oluşturur. Daha sonra hipotezlerin doğruluğunu sınamak için gerekli verileri toplar, bu verileri değerlendirir ve sonuca ulaşır. Bu süreçte öğretmen, öğrenciye rehberlik ederek yol gösterir.

Eğitimde bu temel öğretim yöntemlerine ek olarak, beden eğitimi ve spor derslerinde kullanılan öğretim yöntemleri de önem taşımaktadır. Mosston ve Ashworth (2002), bu derslerde uygulanan öğretim yöntemlerini şu şekilde sınıflandırmıştır:

Anlatım Yöntemi

Öğretmenlerin en yaygın olarak kullandığı yöntemlerden biri olan anlatma yöntemi, öğretmen merkezli bir yaklaşımdır ve konunun öğrencilerle paylaşılmasına dayanır. Bu yöntem, özellikle teorik içerikli derslerde önemli ölçüde uygulanabilir. Anlatma yönteminin etkili olabilmesi, öğretmenin kişiliği, bilgi düzeyi, ses tonu ve konuşma becerilerine (tempo, melodi, telaffuz, süre yönetimi), diyalektik yöntemi kullanabilme yetisine ve jest-mimik becerilerine bağlıdır.

Gösterip yaptırma yöntemi

Bu yöntem, özellikle öğrencilere psikomotor beceriler kazandırmak amacıyla kullanılmaktadır. Öğretim sürecinde gösteri aşamasında öğretmen, uygulama aşamasında ise öğrenci aktif rol alır. Öğretmenin gösteri için önceden hazırlık yapması ve gerekli materyalleri sağlaması oldukça önemlidir.

Büyük öğrenci gruplarında bu yöntemin uygulanması zordur; çünkü öğretmenin her öğrencinin psikomotor beceriyi doğru şekilde yapıp yapmadığını izlemesi ve değerlendirmesi zaman alır. Öğrencilere kazandırılmak istenen davranış karmaşıksa, davranış küçük parçalara bölünmeli ve her bölüm öğrenciler tarafından doğru bir şekilde uygulanarak bütün davranış kazandırılmalıdır. Öğrencilerin davranışı net şekilde görebilmeleri için gerekirse modeller, videolar veya slâyt gibi görsel materyaller kullanılmalıdır. Gösteri sırasında her öğrencinin net olarak görebileceği bir düzen oluşturmak kritik bir unsurdur.

Örnek olay Yöntemi

Örnek olay incelemesi, gerçek veya hayali bir olayın öğrenciler tarafından ayrıntılı şekilde incelenmesi yöntemidir. Öğrenciler, olayı anlatan ve gerekli verileri içeren bir rapor üzerinde çalışarak olayı öğrenir, analiz eder ve değerlendirirler. Tartışmalar aracılığıyla olayın nedenleri belirlenir ve çözüm önerileri geliştirilir.

Komut Yöntemi

Her öğretme-öğrenme sürecinde karar verme sürecinde iki taraf yer alır. Beden eğitimi ve sporda kullanılan yöntemlerden biri olan komut sistemi, uygulama sırasında tüm kararların öğretmen tarafından verilmesi ile karakterizedir. Öğretmen her hareket için sinyal verir ve öğrenciler bu sinyallere uygun şekilde hareket eder.

Alıştırma Yöntemi

Alıştırma yöntemi, belirli kararların öğrenciye devredildiği ve hem öğrenci hem de öğretmenin etkileşim içinde olduğu bir öğretim yöntemidir. Bu yöntemde çalışmalar sırasında yeni parçalar ve durumlar ortaya çıkar. Öğrenme süreci, farklı durumlar sunularak geliştirilir ve öğrenciler yeni durumlara uyum sağlamayı öğrenir.

Eşli Çalışma Yöntemi

Bu yöntem, bir hareketin veya becerinin öğrenilmesi sırasında öğrenciler arasında iş birliğine dayalı çalışma yapılmasına imkân tanır. Uygulama sürecinde öğrenciler hareketi hem uygular hem de denetlerken, öğretmen hareketle ilgili kararları verir ve süreci yönlendirir.

Problem Çözme Yöntemi

Bu yöntem, problemlerin çözümünde, genelleme ve sentez yapma süreçlerinde kullanılmaktadır. Özellikle araştırma yoluyla öğretme yaklaşımında ve bilişsel alanın uygulama ile daha üst düzey davranışlarının kazandırılmasında etkilidir. Problem çözme süreci hem konu alanı bilgisini hem de duruma uygun bilişsel stratejileri seçip kullanmayı gerektirir. Bu yöntemde kritik nokta, belirlenen amacı gerçekleştirecek uygun araçları bulmak ve etkili bir şekilde uygulamaktır.

Yönlendirilmiş buluş/sunuş Yöntemi

Yönlendirilmiş buluş, öğrencilere belirli bir düzen ve süre içinde sorular sorularak, önceden belirlenmiş çözüme adım adım yönlendirilmesi yöntemidir.

Tartışma Yöntemi

Bu öğretim yöntemi, öğrencilerin bilişsel gelişimlerini desteklemenin yanı sıra, onları demokratik bir yaşam biçimine hazırlamayı da amaçlar. Demokrasi kavramı, öğrencilerin sınıf ortamında yaşantı yoluyla deneyimleyebilecekleri bir yaşam anlayışı olarak ele alınır. Bu yaklaşım, bilişsel öğrenme alanında

yalnızca bilgi basamağıyla sınırlı kalmayıp, öğrencilerin kavrama ve uygulama düzeylerinde de öğrenmelerini hedefler.

Keske (2007) tarafından ilköğretim kurumlarında görev yapan beden eğitimi öğretmenleri üzerinde gerçekleştirilen bir araştırmada, öğretmenlerin kullandıkları öğretim yöntemleri ile karşılaştıkları güçlükler incelenmiştir. Bulgulara göre, öğretmen merkezli yani sunuş yönteminin öğrencilerin derse aktif katılımını azalttığı, dikkat dağınıklığına neden olduğu ve tüm öğrencilere eşit öğrenme fırsatı tanımadığı belirtilmiştir. Buna karşılık, buluş yoluyla öğretim yönteminde öğretmenin daha pasif bir rol üstlenmesinin disiplin sorunlarına yol açabildiği; bazı yöntemlerin ise maliyetli olması ve öğrenci değerlendirmesinde zorluklar yaratması gibi sınırlılıklar taşıdığı ifade edilmiştir.

Yıldız ve Kangalgil (2014), beden eğitimi ve spor öğretmenlerinin mesleki yeterlikleri ile kullandıkları öğretim yöntemlerine ilişkin yaptıkları çalışmada, öğretmenlerin ders veya konu farklılıklarına rağmen aynı yöntemleri tercih etme nedenlerini şu şekilde açıklamışlardır: öğrencilere etkili dönüt verememe, saha ve salon eksikliği, araç-gereç yetersizliği, öğrencilerin düşük ilgisi ve öğretmenlerin yöntemleri uygulama konusundaki deneyim eksiklikleri.

Benzer biçimde, İnce ve Hünük (2010) tarafından deneyimli beden eğitimi ve spor öğretmenleriyle yapılan araştırmada da öğretmenlerin çoğunlukla öğretmen merkezli yöntemleri tercih ettikleri ve bu yöntemlere daha fazla önem atfettikleri saptanmıştır. Bu eğilimin, yapılandırmacı öğretim programlarının sınıf içinde etkili biçimde uygulanmasını zorlaştırabileceği vurgulanmıştır.

Araştırma sonuçları, beden eğitimi ve spor öğretmenlerinin öğretim yöntemi belirlerken karşılaştıkları sorunları şu şekilde göstermektedir:

1. Yöntem bilgi eksikliği,
2. Malzeme eksikliği,
3. Saha ve salon eksikliği,
4. Kalabalık sınıf mevcudu,
5. Ders saatlerinin yetersiz olması,
6. Derse karşı olumsuz tutum,
7. Öğrencilerin gelişim seviyelerinin düşük olması,

8. Disiplinsiz öğrenci profili temaları altında ifade ettikleri sonucuna ulaşılmıştır.

Tartışma ve Sonuç

Sonuç olarak, ders sürecinde öğrencilere kazandırılması hedeflenen öğrenme kazanımlarının aktarımında kullanılacak öğretim yönteminin seçimi, öğretmenin pedagojik sorumluluk alanı içerisinde. Bununla birlikte, öğretmenin yöntem belirleme sürecinde; dersin içeriği, konunun niteliği, öğretmenin yöntemsel bilgi düzeyi, zaman yönetimi, araç-gereç olanakları, mevcut fiziksel ortam, öğrencilerin bireysel farklılıkları ile seçilen yöntemin güçlü ve sınırlı yönleri gibi pek çok unsur etkili olmaktadır.

Beden eğitimi ve spor öğretmenleri, dersin hedeflerine ulaşmak ve öğrencilerin öğrenme sürecine aktif katılımını sağlamak için bu değişkenleri dikkate alarak en uygun öğretim yöntemini belirlemelidir. Böylelikle öğrencilerin öğrenme süreci hem deneyimsel hem de kalıcı bir hâl alacaktır.

Millî Eğitim Bakanlığı'nın 2005-2006 eğitim-öğretim yılından itibaren yürürlüğe koyduğu Millî Eğitim Geliştirme Projesi, ilköğretim ve ortaöğretim düzeylerinde eğitimin niteliğini artırmayı, öğretmen yetiştirme süreçlerinde kaliteyi yükseltmeyi ve yenilikçi öğretim yöntemleri ile stratejiler geliştirmeyi amaçlamıştır. Bu doğrultuda eğitim anlayışı, öğrencinin merkezde olduğu, öğretmenin rehberlik rolü üstlendiği ve öğrencilerin bilimsel düşünme sürecine aktif olarak katıldığı bir yapıya dönüşmüştür.

Eğitim-öğretim sürecinin daha etkili yürütülebilmesi için öğretmenlerin öğretim ortamlarını planlamaları, alan bilgilerini sürekli geliştirmeleri ve derslerinde farklı öğretim yaklaşımlarını uygulamaları gereklilik hâline gelmiştir.

Bu çerçevede, beden eğitimi ve spor öğretmenlerinin öğretim yöntemi seçiminde öncelikli olarak dikkate aldıkları unsurların; dersin hedefleri, öğrenci özellikleri, fiziksel imkânlar ve yöntemin etkililik düzeyi olduğu görülmektedir.

1. Öğrencinin bireysel özellikleri,
2. Ders araç gereçleri,
3. Fiziki şartlar,
4. Kazanımlar,
5. Öğrenci sayısı,
6. Öğrenci güvenliği şeklindedir.

Literatürde, beden eğitimi ve spor öğretmenlerinin öğretim yöntemi tercihlerini inceleyen çok sayıda araştırmaya rastlanmaktadır. Ünlü ve Aydos (2007), öğretmenlerin bazı öğretim yöntemlerini tercih etmemelerinin

nedenlerini açıklarken, bu yöntemlerin yüksek düzeyde duyuşsal beceri gerektirdiğini ve öğrencilerin hazırbulunuşluk düzeylerinin yeterli olmamasının seçim sürecini etkilediğini belirtmişlerdir.

Ünal (2016) ise her öğretim yönteminin kendine özgü güçlü ve sınırlı yönleri bulunduğunu vurgulamış, bu nedenle öğretmenlerin ders içeriği, kullanılan materyaller, sınıf mevcudu ve öğretim ortamı gibi faktörleri dikkate alarak en uygun yöntemi seçmeleri gerektiğini ifade etmiştir. Ayrıca, öğrenciler arasındaki öğrenme hızı ve tarzı farklılıklarının, öğretmenleri birden fazla öğretim yöntemini kullanmaya yönelttiği belirtilmiştir. Beden eğitimi derslerinde öğretmenlerin; okulun fiziki koşullarını, araç-gereç durumunu ve bulundukları bölgenin iklim özelliklerini de göz önünde bulundurmaları gerektiği vurgulanmıştır.

Osborne ve arkadaşları (2016) tarafından yapılan bir çalışmada, beden eğitimi öğretmenlerinin mesleki süreçte karşılaştıkları güçlükler incelenmiş ve malzeme ile araç-gereç yetersizliği, derslere hazırlıksız girilmesi, öğrencilerde disiplinsiz davranışların görülmesi ve öğretmenlerin lisans eğitimlerinin niteliğindeki eksiklikler temel engeller olarak tespit edilmiştir.

Chatoupis (2018), yaptığı literatür incelemesinde beden eğitimi ve spor öğretmenlerinin Mosston ve Ashworth'ün öğretim stillerini uygulamada zorlandıklarını; bunun da lisans eğitiminde özel öğretim yöntemlerine yönelik yeterli düzeyde bilgi ve uygulama deneyimi kazanmamış olmalarından kaynaklandığını belirtmiştir.

Benzer biçimde, Popeska ve çalışma arkadaşları (2017) ilköğretim düzeyinde beden eğitimi ve spor derslerinin yürütülmesinde karşılaşılan yaygın engelleri araştırmış ve en sık karşılaşılan problemin ekipman ile malzeme yetersizliği olduğunu ortaya koymuşlardır.

Öneriler

Beden eğitimi ve spor öğretmenlerinin çeşitli öğretim yöntemlerini kullanabilmesine yönelik olası çözüm önerisi algıları sırasıyla;

1. Hizmet içi eğitimler,
2. Üniversitede uygulama ağırlıklı eğitim,
3. Malzeme eksikliğinin tamamlanması,
4. Ders saati sayısının artırılması,
5. Fiziki şartların iyileştirilmesi,
6. Kaliteli eğitim verilmesi,

7. Hareket eğitimi dersinin olması,
8. Tüm branşlarda eğitim verilmesi,
9. Sınıf sayılarının azaltılması gibi çözümler önerilebilmektedir.

Kaynakça

- Alaeddinoğlu, Vahdet. "The Attitudes of University Students' Regarding Physical Education and Sports Lesson." *Ambient Science* 7 (2020).
- Bozpolat, E., Uğurlu, C. T., Usta, H. G., ve Şimşek, A. S. (2016). Öğrenci ve öğretim elemanlarının öğretim yöntem ve tekniklerine ilişkin görüşleri: Nitel bir çalışma. *Dicle Üniversitesi Ziya Gökalp Eğitim Fakültesi Dergisi*, 27, 83-95. <http://dx.doi.org/10.14582/DUZGEF.690>
- Böke, H. (2021). Beden eğitimi derslerinde özel öğretim yöntemleri kullanılmasının etkililiğinin incelenmesi: Bir meta analiz çalışması. *Gazi Kitabevi*.
- Chatoupis, C. C. (2018). Physical education teachers' use of mosston and ashworth's teaching styles: a literature review. *Physical Educator*, 75(5), 880-900. DOI:
- Demirkan, Ö., ve Saraçoğlu, G. (2016). Anadolu lisesi öğretmenlerinin derslerinde kullandıkları öğretim yöntem ve tekniklerine ilişkin görüşleri. *The Journal of International Lingual, Sociad and Educational Sciences*, 2(1), 1-11.
- İnce, M. L., ve Hünük, D. (2010). Eğitim reformu sürecinde deneyimli beden eğitimi öğretmenlerinin kullandıkları öğretim stilleri ve stillere ilişkin algıları. *Eğitim ve Bilim*, 35, 157.
- Karamustafaoğlu, O., Bayar, A., ve Kaya, M. (2014). Fen bilimleri öğretmenlerinin kullandıkları öğretim yöntem ve teknikleri üzerine bir araştırma: Amasya örneği. *AKU, Kurumsal Eğitimbilim Dergisi*, 7(4), 436-462. <http://dx.doi.org/10.5578/keg.8047>
- Keske, G. (2007). İlköğretim okullarında görev yapan beden eğitimi öğretmenlerinin kullandıkları öğretim yöntemleri ve karşılaştıkları sorunlar (Gaziantep İli Örneği). [Yüksek Lisans Tezi]. Çukurova Üniversitesi.
- MEB (2007). İlköğretim beden eğitimi dersi (1-8. Sınıflar) öğretim programı kılavuzu. Devlet Kitapları Müdürlüğü.
- MEB (2018). Ortaöğretim kurumları beden eğitimi dersi öğretim programı. T.C. Millî Eğitim Bakanlığı Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığı, Ankara.
- Orak, O. S., Uzun, M., Kumcağız, H., ve Yurdadön, Ü. (2021). The Impact of Sporting Activities of Middle School Students on Bullying Tendencies. *International Journal of Sport Culture and Science*, 9(1), 117-126.
- Osborne, R., Belmont, R. S., Peixoto, R. P., Azevedo, I.O.S., and Carvalho Junior, A. F. P. (2016). Obstacles for physical education teachers in public schools: an unsustainable situation. *Motriz: Rev. Educ. Fis*, 22(4), 310-318. DOI: <http://dx.doi.org/10.1590/S1980-6574201600040015>.

- Popeska, B., Klincarov, I., Mitevski, O., and Nikovski, G. (2017). Common obstacles in realization of physical education teaching process in primary education in Republic of Macedonia. 12th FIEP European Congress. Lexembourg.
- Şirinkan, A., ve Erciş, S. (2009). İlköğretim okullarındaki beden eğitimi ve spor derslerinde uygulanan öğretim yöntemleri ve ölçme-değerlendirme kriterlerinin araştırılması. Niğde Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Bilimleri Dergisi, 3/3. 184-189.
- Tamer, K., ve Pulur, A. (2001). Beden eğitimi ve sporda öğretim yöntemleri. Kozan Ofset.
- Tutkun, Ö. F., Koç, M., Sezer, A., ve Polat, Ü. (2004). Gelişen ve değişen konjonktürde Türk Milli Eğitim Sisteminde okul ve öğretmen profili. XIII. Ulusal Eğitim Bilimleri Kurultayı, İnönü Üniversitesi.
- Uzun Dönmez, M. ve Imamoglu, O. (2020). Comparison of Attention Levels in Primary School Students in Terms of Gender and Physical Activity. Asian Journal of Education and Training, 6(2), 256-260.
- Uzun, M. (2022). Sport as a Concept: An Evaluation from the Children's Perspective. International Journal of Education Technology and Scientific Researches, 7(17), 414-471.
- Ünal, İ. (2016). Beden eğitimi ve spor dersinde kullanılan farklı öğretim yöntemlerinin ortaokul öğrencilerinin bilişsel ve psikomotor erişleri üzerine etkisi ile beden eğitimi ve spor dersine yönelik tutumlarının belirlenmesi. [Yüksek Lisans Tezi]. Mehmet Akif Ersoy Üniversitesi.
- Ünlü, H., ve Aydos, L. (2007) İlköğretim okullarında görev yapan beden eğitimi öğretmenlerinin kullandıkları öğretim yöntemleri. Niğde Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Bilimleri Dergisi, 1(1), 40-51.
- Ünlü, H., ve Aydos, L. (2010). Beden eğitimi öğretmenlerinin yeterlilikleri üzerine bir derleme. Milli Eğitim, 40(187), 172-192.
- Yıldız, R., ve Kangalgil, M. (2021). Beden eğitimi ve spor öğretmenlerinin ilköğretim ikinci kademe beden eğitimi ve spor dersi kazanımlarının gerçekleştirilmesine ilişkin görüşleri. Uluslararası Toplum Araştırmaları Dergisi, 18(40), 2146-2167. DOI: <http://dx.doi.org/10.26466/opus.856590>.